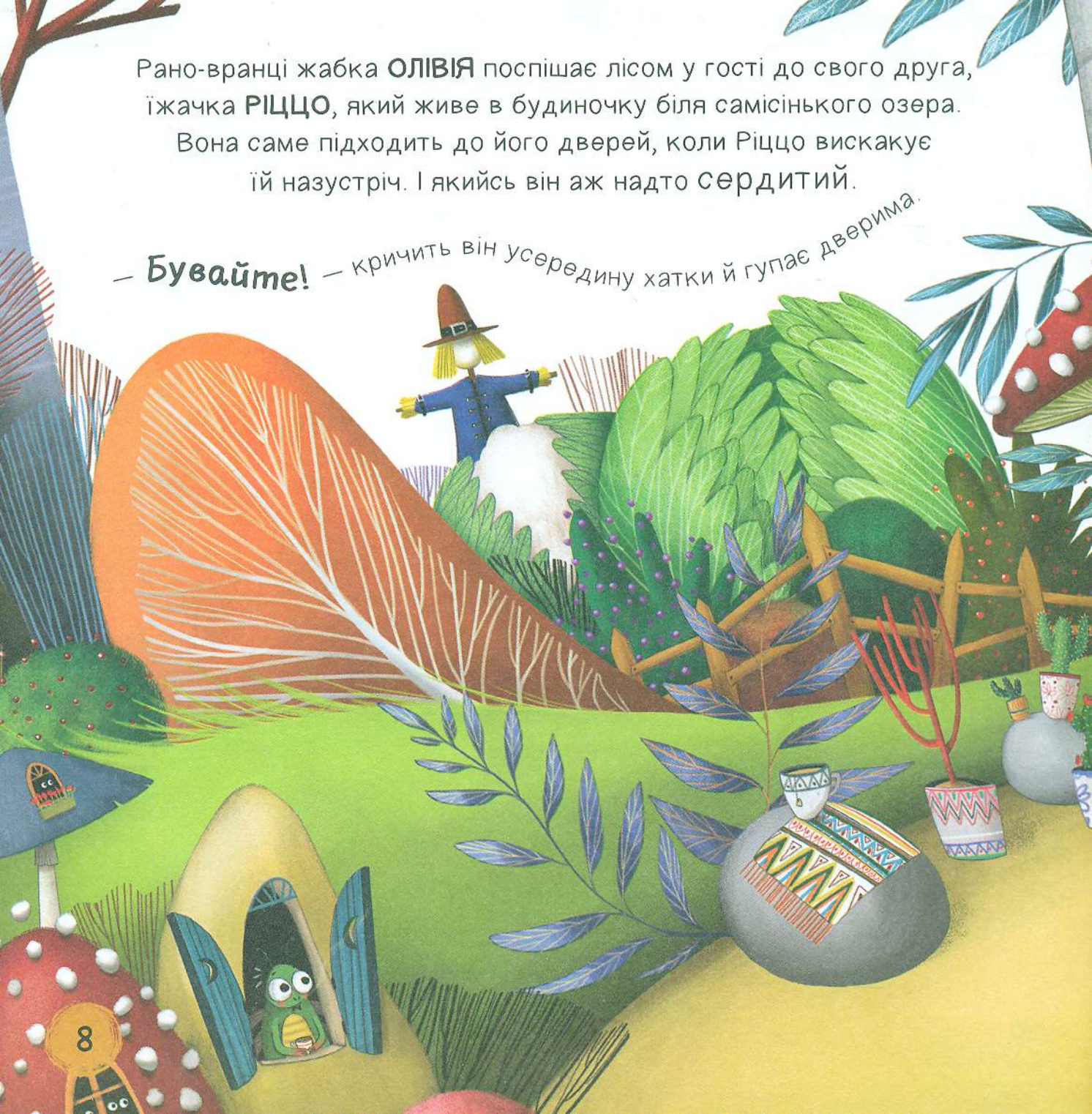

Рано-вранці жабка **ОЛІВІЯ** поспішає лісом у гості до свого друга, їжачка **РІЦЦО**, який живе в будиночку біля самісінького озера.

Вона саме підходить до його дверей, коли Ріццо вискакує їй назустріч. І якийсь він аж надто сердитий.

— **Бувайте!** — кричить він усередину хатки й гупає дверима.

- Хто тебе так розсердив? — здивовано запитує Олівія. —
І хіба можна так кричати на батьків?
— А що мені залишається? Їм **байдуже**, кричу я на них чи ні, —
відповідає подрузі сердитий Ріццо. —
Відтоді як народився мій молодший братик...

Вони взагалі не звертають на мене уваги.

— Ну не може ж усе бути аж так погано, — відповідає Олівія.
— **«Не мо-о-оже?»** — передражнює її Ріццо. — Мама навіть мої голки перестала мити! Тепер я мушу робити **це сам!**

Олівія не знає, що сказати.

Ріццо **ревнує** батьків до молодшого брата, і йому від цього погано!

Дорогою до річки, де на них чекають друзі, Ріццо теревенить про все на світі й удає, ніби нічого не сталося...

Але Олівія знає, що насправді він **думає** про інше.

